

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **V. M.**, bývajúcej vo F., zastúpenej JUDr. I. Š., advokátom vo S., proti odporcovi **P.**, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. A. C., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 13 C 155/2011, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 2. novembra 2011 sp.zn. 14 Co 69/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľky **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov uznesením z 12. augusta 2011 č.k. 13 C 155/2011-33, uložil N. nevykonávať zrážky zo mzdy navrhovateľky pre odporcu, počnúc od doručenia uznesenia a uložil navrhovateľke podať návrh na určenie neplatnosti zmluvy o úvere uzavretej s odporcom, v lehote 30 dní od doručenia uznesenia. Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľka osvedčila svoje právo ako aj predbežnej úpravy. V danej veci prvostupňový súd uložil predbežným opatrením povinnosť inému ako účastníkovi konania, pretože to od neho možno spravodlivo žiadať – zamestnávateľ navrhovateľky svojimi úkonmi len realizuje práva, ktoré vyplývajú z uzavretej zmluvy medzi účastníkmi konania. Zamestnávateľ navrhovateľky rešpektovaním predbežného opatrenia neutrpí žiadnu ujmu.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Prešove uznesením z 2. novembra 2011 sp.zn. 14 Co 69/2011 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že za daného stavu považoval obsah samotného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (neobsahujúceho to, čo žiada ustanovenie § 75 ods. 2 O.s.p.) i predložené listinné dôkazy za nedostatočné pre nariadenie

predbežného opatrenia. Vyhovenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nemôže byť postavené len na domnienkach či úvahách o možnej ujme na právach navrhovateľa. Uznesenie súdu prvého stupňa uložilo povinnosť N.. Navrhovateľka by však podľa rozhodnutia pripojeného k návrhu (14 C 153/2011-33 zo 14.7.2011 mala byť pracovníčkou F., so sídlom P., IČO : X.). Ďalej uviedol, že ak má byť vydané pozitívne rozhodnutie o predbežnom opatrení vykonateľným, musí spĺňať aj požiadavku presného označenia tretej osoby, ktorej sa ukladá povinnosť. Toto však v rozhodnutí súdu prvého stupňa i v podanom návrhu chýba.

Navrhovateľka už podala aj návrh vo veci samej, preto v zmysle ustanovenia § 145 O.s.p. sa v takomto konaní rozhodne aj o náhrade trov konania. Odvolací súd preto nerozhodoval ani o náhrade trov odvolacieho konania.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie navrhovateľka a žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľka v dovolaní namietala správnosť rozhodnutia krajského súdu. Prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p., ktorý dôvod spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom, ktoré bližšie nešpecifikovala. Uviedla, že konštantná judikatúra považuje za odňatie možnosti konať pred súdom stav, keď sa účastníkovi v súdnom konaní nepriznajú tie práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Predovšetkým zastávala názor, že úprava vykonávania zrážok zo mzdy v spotrebiteľských veciach, je v rozpore s právom Európskej únie. V dovolaní vlastne prevažne namietala nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom ako súdom odvolacím.

Odporca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhovateľky navrhol jej dovolanie odmietnuť (§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 O.s.p.), resp. zamietol v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p. Žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm.c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm.c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí práva na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o predbežnom opatrení.

V prejednávanej veci je nepochybné, že navrhovateľka dovolaním napadla uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci predbežného opatrenia. Jej dovolanie je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p. možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. písm.a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľky, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm.f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, aj keď ju vo svojom dovolaní bližšie nešpecifikovala, resp. všeobecne uviedla, že konštantná judikatúra považuje za odňatie možnosti konať pred súdom stav, keď sa účastníkovi v súdnom konaní nepriznajú tie práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi občianskeho súdneho konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom vylúčil účastníka konania z realizácie jeho procesných práv priznaných mu právnym poriadkom. Takýmto procesným právom účastníka je napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod.

Na rozhodnutie vo veciach predbežných konaní súd nemusí pojednávanie nariadiť, nemusí účastníkov konania vypočuť, teda ani vykonávať dokazovanie. Nemusí účastníkom ani umožniť, aby sa pred vyhlásením rozhodnutia mohli vyjadriť k obsahu listín, z ktorých treba urobiť záver o tom, či sú splnené predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia,

resp. pre zabezpečenie dôkazu. Súd posudzuje dôvodnosť návrhu podľa jeho obsahu a na základe k nemu pripojených, prípadne dodatočne predložených listín.

Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že odvolací súd jej nezabezpečil súdnu ochranu, dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach prezentoval svoj názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní. Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (napr. II. ÚS 37/01). Všeobecné súdy postupom, ktorým rešpektujú platný Občiansky súdny poriadok nemôžu porušiť základné právo navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 811/00).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho bude rozhodnuté v zmysle ustanovenia § 145 O.s.p. v meritórnom rozhodnutí vo veci samej.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová